

ακοινώνητος

ακοινώνητος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ἀκοινώνητος], ακοινώνητος. **1.** που αποφεύγει τις παρέες, τις συντροφίες, που αποφεύγει τη συναναστροφή του με τον κόσμο, που ζει μόνος, απομονωμένος: «είναι τόσο ακοινώνητος άνθρωπος, που ποτέ του δεν έχει κάνει έναν φίλο». **2.** που δεν έχει τρόπους, που είναι σκληρός, άξεστος, αγροίκος: «πρόσεχε, εκεί που θα πάμε, να μη συμπεριφέρεσαι σαν ακοινώνητος». Λέγεται και με υποτιμητική διάθεση ή και ως βρισιά: «άντε, βρε ακοινώνητε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας